

несе на северъ, къмъ люлката на първитѣ аспарухови поля — Добруджа.

Каква радостъ и възторгъ, каква гордостъ! Защото, ето ни най-сетне порасли, годни и пълни съ сили, за да се отдадемъ всецѣло въ услуга на Родината и повикатъ ѝ днесъ, за да извоюваме свободата на братята ни роби.

Чувство по-свещено, по-съкровено не намирахме въ момента. Струваше ни се, че никога не бихме могли да изживѣмъ по-достойно сегашнитѣ часове, отиващи къмъ фронта, къмъ полето на дванадесетия часъ, ударилъ за разплата, свобода и честъ. Жадувахме часъ по-скоро да видимъ робската земя, да се увѣримъ въ това, за да я обикнемъ не платонически, а кръвно и да покажемъ какъ може за нея да се мре.

Но, Боже мой — где е тази земя? Какъ ще я позная и съ какво ще я почувствувамъ? — ето въпроситѣ, които ежеминутно почнаха да ме вълнуватъ. Страхувахъ се отъ разочарование. Бояхъ се да не би да съмъ станалъ жертва на предвзетъ шовинизъмъ или плосъкъ милитаризъмъ и мислитѣ ми се заглушаваха отъ неспирно тракащия локомотивъ.

Въ влака бѣше студено. Въпрѣки февруарския день, отопление липсваше. Това, обаче, не прѣчеше на пѣснитѣ и закачкитѣ да цвятятъ въ добро другарско настроение. Нѣкои почнаха игра на карти, другъ пѣкъ пра-